ſub, nii pikaks ta ometi ei ſaa kui kuuſk. See pole aga mitte kadaka süü, et ta kuuſe körwas nii wäikene ja hoopis iſewärki.

„Eks kadakas ole puu omaſt kohaſt ka, ehk kaswagu ta ümber tuhat kuuske“, kostis Rein.

Juſt lauſa minu mõte muudkui ſinu ſuuſt. Kes on kuuſe puuſt luſikaid näinud, kuuſk ſeks ei kõlba, aga kadakaſt luſikaid näed iga talu laua peal. Ja õllekannud on ka kadakaſed.

„No meiſt ſaaks aga tublid õllekannud, kui meie ſesſe ammetisſe hakkaks“ ütles Rein.

Ja misſugused. Meiſt wõiks kahest peale õllekannude weel mõndagi ſaada, ſest üks kõlbab ſtia, teine kõlbab ſinna ja need ſuured mehed pole ka weel kõige parema noaga iga tahes westetud.

„Kõik ei kõlba kõigile poole.“

See'p ſee on. Ja ka kõige targemaſt mehest wõib keegi weel targem olla.

Ma nägin kord üht jahikoera, kes kõigeſt wäest nina kitſa pilu wahele litſus, et ſealt leiwa koorukeſt kätte ſaada. Jahi koerad on ju muidu ometi targad tarkade ſeas koerte liigis ja oskawad küll wiiſakaste eneſele ja oma peremeeſtele ſaaki kätte muretſeda, aga ſeda leiwa koorukeſt ſee koer kätte ei ſaanud. Küll ſeadis ta eneſe põigiti ja pikuti pilu kohta, aga koorukene ei ilmunud. Seal tuleb wana karja krants, ei mõtle ſugugi kaua, kraapab korra käpaga piki pilu, juba leiwatükk ongi wäljas, teiſel ſilmapilgul tema ſuus ja kolmandamal jooksb krants ſaba liputades jälle oma teed.

Niiſugune wahe on koera ja koera tarkuſe wahel. Teine ühke jahi koer, käib küti kannul metſas linnu jahil, mõlemad toreduſt täis, et ei tea kuda körwu peawad kandma — wana karja krants oli ſeekord targem ja ſai leiwakoorukeſe omale.

„Sa arwad, et meil ka waja Soome laulupidule minna waatama, kas ſeal mõni nii rumal on, et iſe oma käpaga leiwakoorukeſt kätte ei ſaa, et ſiis meie kranſi kombel wõiksime katſuda eeſt ära nolpſata,“ küſis ſepp pool pahaſelt.

Mis ſa arwad, et ma endid nii halwaks pean, et teiste koorukeste järele tikume jooksma? Ma arwan, meie [illegible]

mõlemad, kes me oleme ja teame ka, et alandamine ning kummardamine iga ühe ees ning iga kord mitte meie aſi ei ole.

„Mina kummardan hea meelega, aga ſeks pole waja Soome minna.“

Näe, mis jonni ſa nüüd korraga hakkad ajama. Eks ole ikka inimeſtel wiimaks õigus, et ſul wana poiſi kriuked ſees. — Kas mina ſiis tükin praegu uiſa Soome maale, wõi ei oska mina mitte kumardada ning auupaklik olla, et nii mulle wasta hakkad?

„Ei nob, ma mõtleſin aga nii ühte ja teiſt peale ſinu jutu. Ega ma ſinuga ſellepäraſt tülisſe ei kipu. Aga nende „wanapoiſi kriuketega“ ära ſa mulle teine kord enam tule. Muidu tean ma ka õõlda, kuda ſääſed ſuruwad, kui mõlder ükſi weskis on.

„Jätame mõiſtukõned ja lõpetame lühidelt nii: Meil pole kummagil wõimalik oma leelõukalt labkuda, Soome sõit jäeb teiſte hooleks, meie teeme endale kodu muuſikat. Minu alaſi kõliſeb weel kaunis hästi ja ſinu tuulewesti müriſeb ka kaunis tubliſte, kui aga tuult on. Ühe hoobiga ma küll enam tolli pakſuſele rauale haukn ſiſſe ei ſaa ning ſina ei tõsta ka ükſinda rinnal weskikiwi ſerwa ülesſe, aga kahe mehe jõul wõime weel ikka mõndagi karutükki teha ja mis üks ei oska, eks teine õpeta. Ühe tembu wõiksime wäga hästi ära teha! Kui need nüüd, kes ſinna Soome lähewad, tagaſi tulewad, ſiis ſaab ju ſeda reiſilugu nii kui rabet. Ega ſiis enne need ei lõpe, kui Soomes uus laulupidu tuleb. Et eks mäleta nüüd, et meil kahel ka ſuur laulupidu teekond tehtud, ja teelugu alles kirjutamata. Nüüd hulga hulgas wõiksime ka oma õnne katſuda, kas meiſt ſaab wana päewade ſees weel kirjamehi wõi mitte.“

4. Nõnu.

Sepa ſõnad paniwad minu jahuſed kõrwataguſed huugama, nii et jahutolm ülesſe kerkis, ſest ma olin parajaste weskiſt tulnud. Ja jah, ega ta ka nii hull wahest olekski, kui kahe mehe peale katſuksime. Aga ſiis on hoolega enne waja [illegible] kokku pidada, et meie kõige ilma ees ennaſt häbiſse

Eesti-rahwakasuline Kalender 1885, lk 20